

Sygn. akt II K 1/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Anna Murzynowska

po rozpoznaniu dnia 17 lutego 2015 r. na rozprawie w L. sprawy,

1. M. A. (1) , syna Z. i W. z domu W. , urodzonego dnia (...) w W.
2. P. W. , syna J. i J. z domu D. , urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonych o to, że :

w dniu 10 listopada 2014 roku w L. , woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), wartości 40000 zł, poprzez pokonanie zabezpieczeń alarmowych oraz immobilizera, a następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę P. i K. Ł. to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k. przy czym P. W. czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione w warunkach art. 64 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

1. Oskarżonego M. A. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu M. A. (1) karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
2. Oskarżonego P. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
3. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. A. (1) kary pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat;
4. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. W. okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 listopada 2014 r. do dnia 17 lutego 2015 r.;
5. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych (k. 186-187) pod poz. 1-18 i 20 przez ich zniszczenie ;
6. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych M. A. (1) i P. W. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2014 r. oskarżony P. W. przyjechał swoim samochodem marki O. (...) nr rej. (...) do miejscowości (...) gdzie mieszka oskarżony M. A. (1) . Następnie obaj samochodem marki O. (...) nr rej. (...) udali się do L. celem kradzieży jakiegoś samochodu . Oskarżony P. W. zaparkował swój samochód marki O. (...) nr rej. (...) w L. woj. (...) przy parkingu na ul. (...) . Następnie obaj oskarżeni wysiedli z samochodu. Oskarżony P. W. wyjął ponadto z samochodu czarną torbę z narzędziami , z komputerem samochodowym oraz z modułem i polecił oskarżonemu M. A. (1) pozostać na czatach , a sam poszedł do zaparkowanego na tym parkingu samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 40000 zł będącego własnością P. Ł. i K. Ł.. Oskarżony P. W. za pomocą narzędzi znajdującej się w jego torbie otworzył zamknięte przednie drzwi samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) , następnie otworzył maskę tego samochodu podpiął komputer i uruchomił ten samochód poprzez pokonanie zabezpieczeń alarmowych oraz immobilizera. Następnie polecił oskarżonemu M. A. (1) aby jego samochodem marki O. (...) nr rej. (...) pojechał do miejscowości (...) , gdzie mieszka . Oskarżony P. W. miał natomiast jechać samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) bezpośrednio za samochodem marki O. (...) nr rej. (...) kierowanym przez oskarżonego M. A. (1) . W miejscowości J. , gmina N. wobec faktu zgłoszenia kradzieży samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) jadące przez tą miejscowość samochody marki O. (...) nr rej. (...) kierowany przez oskarżonego M. A. (1) i samochód marki S. (...) o nr rej. (...) kierowany przez oskarżonego P. W. został zauważony przez funkcjonariuszy Policji , którzy rozpoczęli pościg za tymi samochodami . Została również zarządzona blokada drogi . Podczas tego pościgu oskarżony P. W. porzucił samochód marki S. (...) o nr rej. (...) na ul. (...) w miejscowości J. i przesiadł się do samochodu marki O. (...) nr rej. (...) kierowanego przez oskarżonego M. A. (1). Następnie samochód marki O. (...) nr rej. (...) kierowany przez oskarżonego M. A. (1) na skrzyżowaniu ul. (...) w miejscowości J. uderzył w tył samochodu marki M. , skręcił w lewo w ul. (...) gdzie uderzył w nadjeżdżający kierunku miejscowości W. nieoznakowany radiowóz marki K. (...) poruszający się na sygnałach świetlnych oraz dźwiękowych , w wyniku czego się zatrzymał. Po zatrzymaniu się z samochodu marki O. (...) nr rej. (...) z miejsca pasażera wyszedł oskarżony P. W. , który zaczął uciekać został jednak ujęty przez funkcjonariuszy policji st. sierż. Ł. D. i st. post. P. S. , którzy poruszali się rozbitym nieoznakowany radiowóz marki K. (...). Natomiast oskarżony M. A. (1) który pozostał w samochodzie O. (...) nr rej. (...) został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji sierż. szt. M. B. , mł. asp. T. E. i st. asp. T. S. którzy przybyli na miejsce zdarzenia .

Działanie oskarżonych P. W. i M. A. (1) spowodowało szkodę w kwocie 40000 zł na rzecz P. Ł. i K. Ł..

Wyrokiem łącznym z dnia 04 marca 2013 r. sygn. akt. VIII K 692/12 Sąd Rejonowy dla (...) połączył kary wymierzone skazanemu P. W. wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 16 lutego 2012 r. sygn. akt III K 333/10 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na poczet którego zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 października 2009 r. do dnia 21 października 2010 r. i Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 13 marca 2012 r. sygn. akt. VIII K 798/11 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne na poczet którego zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 maja 2011 r. do dnia 20 lipca 2012 r. i wymierzył skazanemu P. W. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 238-239 i k. 240) . Oskarżony P. W. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną tym wyrokiem łącznym do 05 sierpnia 2014 r. (k. 180) .

Oskarżony M. A. (1) ma ukończone 45 lat, jest żonaty , ma na utrzymaniu żonę i 1 dziecko , utrzymuje się z prac dorywczych , nie był karany (k. 258) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Oskarżony P. W. ma ukończone 40 lat, jest żonaty , jest bezrobotnym , nie ma nikogo na utrzymaniu , prowadzi działalność gospodarczą , był karany (k. 255-256) , nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonych : M. A. (1) (k. 175-177 , k. 190-191 , k. 200 , k. 216-217 , k. 220 i k. 382) oraz P. W. (k. 169 , k. 172 , k. 182 , k. 204 , k. 253 i k. 382) , zeznań świadków: M. B. (k. 57v-58) , Ł. D. (k. 59 v) , T. E. (k. 55v-56) , P. S. (k. 62 v) , T. S. (k. 102-103) , P. Ł. (k. 63 , k. 73-75) i K. Ł. (k. 69v- 70) , protokołu zatrzymania (k. 3 i k. 5) , protokołu przeszukania (k. 6-7 i k. 11-12) , protokołu badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym (k. 17) , protokół oględzin (k. 23-24a , k. 27-27a ,

k. 28 , k. 30-40 , k. 41-50 , k. 51-54 , k. 104-107 , k. 108- 111 , k. 112-116 , k. 117-120 , 121-213 , k. 141-142, k. 143-144 , k. 158-160) , dokumentacji dotyczącej samochodu S. (k. 66-68) , protokołu przeszukania (k. 90-92, k. 94-96 i k. 98-100) , informacji z bazy KSIP (k. 180) , wykazu dowodów rzeczowych (k. 186-187) , odpisu wyroku (k. 238-239 i k. 240) i karty karnej (k. 255-256 i k. 258) .

Oskarżeni M. A. (1) i P. W. stanęli pod zarzutem , iż : w dniu 10 listopada 2014 roku w L. , woj. (...) , działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) , wartości 40000 zł, poprzez pokonanie zabezpieczeń alarmowych oraz immobilizera, a następnie jego zaboru w celu przywłaszczenia działając na szkodę P. i K. Ł. to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. przy czym P. W. czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione w warunkach art. 64 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Oskarżony M. A. (1) w postępowaniu przygotowawczym podczas przesłuchania w dniu 11 listopada 2014 r. (k. 175-177) i w dniu 12 listopada 2014 r. (k. 190-191) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Oskarżony M. A. (1) podczas przesłuchania w dniu 11 listopada 2014 r. wyjaśnił w jakim celu w dniu 10 listopada 2014 r. przyjechał do L. z oskarżonym P. W. i opisał w jaki sposób oskarżony P. W. włamał się do samochodu marki S. (...) oraz jaka była jego rola podczas tego zdarzenia . Następnie oskarżony M. A. (1) opisał w jakich okolicznościach został po pościgu zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji kierowany przez niego samochód O. (...) (k. 175-177) . Natomiast podczas przesłuchania w dniu 12 listopada 2014 r. oskarżony M. A. (1) odmówił składania wyjaśnień (k. 190-191) . Na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2014 r. w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony M. A. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień podtrzymując swoje wcześniej złożone wyjaśnienia (k. 200) . Natomiast podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w dniu 14 listopada 2014 r. i 18 listopada 2014 r. oskarżony M. A. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał przebieg zdarzeń z dnia 10 listopada 2014 r. wskazując na czym polegała jego rola w kradzieży z włamaniem samochodu marki S. (...) o nr rej. (...). Oskarżony M. A. (1) wskazała iż stał na czatach w momencie jak oskarżonego P. W. dokonywał kradzieży z włamaniem do tego samochodu oraz że następnie miał się udać samochodem O. (...) do swojego domu. Oskarżony M. A. (1) opisał również w jakich okolicznościach kierowany przez niego samochód O. (...) został zatrzymany przez Policję w dniu 10 listopada 2014 r. (k. 216-217 i k. 220) .

Na rozprawie przed Sądem w dniu 17 lutego 2015 r. oskarżony M. A. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień , a następnie złożył wniosek w trybie art. 387 § 1 k.p.k. (k. 382) .

Oskarżony P. W. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 169 , k. 172 , k. 182 , k. 204 , k. 253) . Oskarżony P. W. w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił jaki przebieg miały zdarzenia z dnia 10 listopada 2014 r. . Oskarżony P. W. opisał jak wyglądała kradzież z włamaniem do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) dokonana przez niego oraz jaka była rola oskarżonego M. A. (1) w tym zdarzeniu (k. 169 i k. 253) .

Natomiast na rozprawie przed Sądem w dniu 17 lutego 2015 r. oskarżony P. W. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień , a następnie złożył wniosek w trybie art. 387 § 1 k.p.k. (k. 382) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych M. A. (1) i P. W. w zakresie w jakim przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu i opisać przebieg zdarzeń z dnia 10 listopada 2014 r. . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych M. A. (1) i P. W. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : M. B. (k. 57v-58) , Ł. D. (k. 59 v) , T. E. (k. 55v-56) , P. S. (k. 62v) i T. S. (k. 102-103) . Z wyjaśnień obu oskarżonych wynika wprost iż popełnili oni zarzucany im czyn .

Sąd dał w całości zeznaniom świadków : M. B. , Ł. D. , T. E. , P. S. , T. S. , P. Ł. i K. Ł. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadków : M. B. (k. 57v-58) , Ł. D. (k. 59 v) , T. E. (k. 55v-56) , P. S. (k. 62v) i T. S. (k. 102-103) – funkcjonariuszy Policji z KPP w L. w wynika w jakich okolicznościach w dniu 10 listopada 2014 r. dowiedzieli

się o kradzieży samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) oraz jak wyglądało zatrzymanie oskarżonych P. W. i M. A. (1) w miejscowości J., gmina N. . Z zeznań tych świadków wynika iż samochód ten oraz samochód O. (...) został zauważony w miejscowości J. , gmina N. i rozpoczęto pościg za tymi samochodami , została również zarządzona blokada drogi . Podczas tego pościgu jeden z oskarżonych porzucił samochód marki S. (...) o nr rej. (...) na ul (...) w miejscowości J. i przesiadł się do samochodu marki O. (...) nr rej. (...) . Następnie samochód marki O. (...) nr rej. (...) na skrzyżowaniu ul. (...) w miejscowości J. uderzył w tył samochodu marki M. , skręcił w lewo w ul. (...) gdzie uderzył w nadjeżdżający kierunku miejscowości W. nieoznakowany radiowóz marki K. (...) poruszający się na sygnałach świetlnych i dźwiękowych . Z samochodu marki O. (...) wyszedł jego pasażer który zaczął uciekać . Następnie świadkowie ci opisali jak wyglądało zatrzymanie oskarżonego P. W. – pasażera samochodu O. (...) i oskarżonego M. A. (1) – kierowcy tego samochodu .

Z zeznań świadków P. Ł. (k. 63 , k. 73-75) i K. Ł. (k. 69v- 70) właścicieli samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) wynika jak była wartość tego samochodu . Ponadto świadek K. Ł. wskazała iż w dniu 10 listopada 2014 r. ok. godziny 05:50 zapakowała ten samochód w L. na parkingu pod wiaduktem od strony osiedla (...) . Następnie pociąganiem pojechała do pracy , około godziny 16:30 została powiadomiona telefonicznie przez funkcjonariusza Policji z KPP w L. o kradzieży tego samochodu .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 279 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kradnie z włamaniem . Kradzież z włamaniem jest kwalifikowanym typem kradzieży. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór musi zostać dokonany z włamaniem. Konstrukcja przestępstwa przewidzianego w art. 279 k.k. określa dwie czynności sprawcze, z których pierwsza polega na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej (usunięciu przeszkody materialnej) zamykającego dostęp do rzeczy innym osobom, druga zaś sprowadza się do zaboru zabezpieczonej rzeczy ruchomej. Przestępstwo określone w art. 279 k.k. ma złożony charakter (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2000 r., IV KKN 172/99, LEX nr 51140). Każda z przewidzianych w art. 279 k.k. czynności wykonawczych może, w pewnych układach sytuacyjnych, wyczerpywać znamiona określone w odrębnych typach czynu zabronionego, tj. w art. 288 § 1 k.k. i w art. 278 § 1 k.k. Z uwagi na konstrukcję znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem, zachowanie polegające na przełamaniu zabezpieczenia oraz zaborze rzeczy ruchomej stanowi jedno zdarzenie faktyczne (ten sam typ czynu w rozumieniu art. 11 § 1 k.k.), a w konsekwencji jedno przestępstwo o surowszym niż kradzież ustawowym zagrożeniu, spowodowanym sposobem zamachu na mienie związanym z usunięciem przeszkody (zabezpieczenia) chroniącej dostępu do rzeczy ruchomej stanowiącej przedmiot zaboru (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 5/03, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach karnych, rocznik 2003, poz. 2360, s. 837). Dopuszczając się kradzieży z włamaniem, sprawca narusza nie tylko prawo do mienia, lecz także system bezpieczeństwa mienia, który polegał na umieszczeniu go w odpowiednim pomieszczeniu lub schowku albo w innym miejscu wyposażonym w funkcjonujące zamknięcie, w

celu ochrony przed kradzieżą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz. 7).

Przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, znamionym skutkiem w postaci przywłaszczenia rzeczy przez sprawcę. Przestępstwo określone w art. 279 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie rzeczy przez sprawcę. Przestępstwo to może być popełnione tylko w formie zamiaru bezpośredniego. W przypadku kradzieży z włamaniem zamiarem bezpośrednim objęte być musi także zachowanie polegające na przełamaniu zabezpieczenia. W odniesieniu do tego elementu znamion sprawca w płaszczyźnie intelektualnej musi mieć co najmniej świadomość możliwości zrealizowania przez podejmowane przez niego zachowanie opisanego w ustawie stanu rzeczy, tzn. przełamania zabezpieczenia. W płaszczyźnie woluntatywnej sprawca tak uświadomiony zespół znamion obejmować musi chęcią. (za Komentarz do art. 279 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Zoll (red.), A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiąkalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.) .

Dla przyjęcia kradzieży z włamaniem nie jest bezwzględnie konieczne, aby powzięcie przez sprawcę zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia czasowo poprzedzało moment przystąpienia do przełamania zabezpieczenia (dokonania włamania). Innymi słowy, zamiar przywłaszczenia rzeczy może wystąpić przed przystąpieniem do usuwania przeszkody (zabezpieczenia) albo może pojawić się u sprawcy równocześnie z podjęciem czynności przełamujących zabezpieczenie. Nie jest zatem możliwe uznanie za kradzież z włamaniem zachowania, w którym dopiero po przełamaniu zabezpieczenia u sprawcy powstał zamiar zaboru rzeczy. Włamanie jest bowiem środkiem wiodącym do celu, to znaczy do dokonania kradzieży, a zatem zamiar zaboru powinien wystąpić co najmniej równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkody materialnej. Jak stwierdza Sąd Najwyższy , sformułowanie „kraść z włamaniem” interpretować należy jako opis zachowania polegającego na kradzieży przy użyciu włamania. Innymi słowy, kradzież w tym przypadku następuje przy wykorzystaniu specyficznego sposobu działania, jakim jest włamanie. Włamanie w ujęciu znamion tego przestępstwa powinno być środkiem wiodącym - zgodnie z zamiarem sprawcy - do celu, tj. do dokonania kradzieży. Stąd też zamiar dokonania kradzieży musi wystąpić u sprawcy co najmniej jednocześnie z podjęciem działań zmierzających do przełamania zabezpieczenia. Inaczej włamanie nie może zostać uznane za sposób wiodący do dokonania kradzieży (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1996 r., II KKN 58/96, OSNKW 1996, nr 11-12, poz. 81; S. Zabłocki, Przegląd orzecznictwa SN z zakresu prawa karnego materialnego, Palestra 1996, z. 11-12, s. 181; glosa do tego orzeczenia K. Buchała, OSP 1997, z. 2, s. 42 i n.; odmiennie D. Pleńska, O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 439; W. Gutekunst, O położeniu przedmiotu wykonawczego kradzieży z włamaniem, NP 1956, nr 11-12, s. 61; J. Wróblewski, Kradzież z włamaniem. Z zagadnień rozumienia tekstów prawnych, RPEiS 1966, nr 3, s. 227 i n.; A. Marek, E. Pływaczewski, A. Peczeniuk, Kradzież i paserstwo... , s. 135).

Zgodnie z treścią art. 64 § 1 k.k. jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W ujęciu art. 64 § 1 k.k. recydywa szczególna w typie podstawowym zachodzi, gdy sprawca, skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany. Treść tego przepisu nie pozostawia żadnej wątpliwości, że podstawą zakwalifikowania czynu jako popełnionego w warunkach recydywy szczególnej nie może być skazanie za przestępstwo nieumyślne, ale może to być przestępstwo z winy kombinowanej umyślno-nieumyślnej, w którym czyn zabroniony popełniony jest umyślnie a nieumyślność dotyczy jedynie jego następstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2002 r., V KKN 404/01, Orz. Prok. i Pr. 2003, nr 3).

Natomiast recydywa szczególna wielokrotna zachodzi, gdy sprawca był już skazany w warunkach recydywy podstawowej (art. 64 § 1 k.k.), odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat od

odbycia w całości lub części ostatniej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia (art. 64 § 2 k.k.). Wyliczenie przestępstw, których popełnienie konstituuje recydywę przewidzianą w art. 64 § 2 k.k. , ma charakter taksatywny. Obejmuje ono - oprócz kradzieży z włamaniem - przestępstwa o charakterze agresywnym, skierowane przeciwko osobie, przy czym w zakres przestępstw przeciwko mieniu, popełnionych z użyciem przemocy lub groźby jej użycia, wejść oprócz osobno wymienionego rozboju, kradzieży rozbójniczej, wymuszenie rozbójnicze i rozbójniczy zabór pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1997 r., I KZP 31/67 z aprobowaną glosą S. Łagodzińskiego, OSP 1998, nr 7-8). Nie uzasadnia natomiast recydywy wielokrotnej popełnienie przestępstwa określonego w art. 288 § 1, w którym przemoc skierowana jest przeciwko rzeczy (tak wyr. SA w Lublinie z 31 V 2001 r., II Aka 68/01, Orz. Prok. i Pr. 2002, nr 6) (za Komentarz do art. 64 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.).

W powyższej sprawie oskarżony M. A. (1) wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k. , natomiast oskarżony P. W. wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.. Oskarżeni M. A. (1) i P. W. w dniu 10 listopada 2014 roku w L. , woj. (...) z parkingu przy ul. (...) , działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania do samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 40000 zł, w ten sposób że oskarżony M. A. (1) stał na czatach , zaś oskarżony P. W. za pomocą narzędzi znajdującej się w jego torbie otworzył zamknięte przednie drzwi samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) , następnie otworzył maskę tego samochodu podpiął komputer i uruchomił ten samochód poprzez pokonanie zabezpieczeń alarmowych oraz immobilizera. Następnie oskarżeni P. W. i M. A. (1) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) o wartości 40000 zł, działając na szkodę P. Ł. i K. Ł.. Oskarżony P. W. odjechał z miejsca kradzieży samochodu marki S. (...) o nr rej. (...). Natomiast oskarżony M. A. (2) odjechał należącym do oskarżonego P. W. samochodem marki O. (...) nr rej. (...) , którym przyjechali wspólnie na miejsce kradzieży .

Oskarżeni M. A. (1) i P. W. dokonali więc zaboru cudzych rzeczy ruchomych w celu przywłaszczenia , natomiast powzięcie przez oskarżonych zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia czasowo poprzedzało moment przystąpienia do przełamania zabezpieczenia (dokonania włamania). Działanie oskarżonych realizowało dwie czynności sprawcze, z których pierwsza polegała na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej (usunięciu przeszkody materialnej) zamykającego dostęp do rzeczy innym osobom, druga zaś sprowadza się do zaboru zabezpieczonej rzeczy ruchomej. W powyższej sprawie włamania były bowiem środkiem wiodącym do celu, to znaczy do dokonania kradzieży, a zatem zamiar zaboru rzeczy u oskarżonych wystąpił co najmniej równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkody materialnej. Oskarżeni M. A. (1) i P. W. działali w zamiarze bezpośrednim i po dokonaniu przełamania zabezpieczeń dokonali zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia, a następnie postąpili z przedmiotem zaboru tak, jakby się byli ich właścicielami co potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków : M. B. (k. 57v-58) , Ł. D. (k. 59 v) ,T. E. (k. 55v-56) , P. S. (k. 62v) , T. S. (k. 102-103) , P. Ł. (k. 63 , k. 73-75) i K. Ł. (k. 69v- 70) oraz wyjaśnień oskarżonych M. A. (1) (k. 175-177 , k. 216-217 i k. 220) i P. W. (k. 169 i k. 253) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Wyrokiem łącznym z dnia 04 marca 2013 r. sygn. akt. VIII K 692/12 Sąd Rejonowy dla (...) połączył kary wymierzone skazanemu P. W. wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 16 lutego 2012 r. sygn. akt III K 333/10 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na poczet którego zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 października 2009 r. do dnia 21 października 2010 r. i Sądu Rejonowego dla (...) z dnia 13 marca 2012 r. sygn. akt. VIII K 798/11 za czyn z art.279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne na poczet którego zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 maja 2011 r. do dnia 20 lipca 2012 r. i wymierzył skazanemu P. W. karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 238-239 i k. 240) . Oskarżony P. W. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną tym wyrokiem łącznym do 05 sierpnia 2014 r. (k. 180) . Oskarżony P. W. był już skazany w warunkach recydywy podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) i odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat od odbycia w całości kary - w dniu 10 listopada 2014 r. popełnił ponownie umyślne przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. . Jako że Sąd uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia z zarzucanych mu czynów z art. 279 § 1 k.k. ,zostały więc spełnione przesłanki wskazane w art. 64 § 2 k.k. .

Ponadto należy podnieść iż oskarżeni M. A. (1) i P. W. przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonych M. A. (1) i P. W. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonym M. A. (1) i P. W. kary Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych M. A. (1) i P. W. czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonych dobra oraz okoliczności działania oskarżonych. Oskarżeni M. A. (1) i P. W. naruszyli bowiem dobro chronione prawem jakim jest cudze mienie . Za okoliczność obciążającą Sąd uznał również fakt , iż oskarżony P. W. odpowiadał w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k. (k. 255-256).

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia okoliczności łagodzących wobec oskarżonego P. W. .

Natomiast jako okoliczność łagodząca wobec oskarżonego M. A. (1) Sąd uznał fakt iż nie był on dotychczas karany (k. 258)

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu M. A. (1) za czyn z art. 279 § 1 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu P. W. za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na podstawie art. 279 § 1 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Orzeczona wobec oskarżonemu P. W. kara 2 lat pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego P. W. funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania oskarżonego P. W. i jego postawa w toku postępowania . Zawieszenie w powyższym przypadku kary pozbawienia wolności nie spełniłoby funkcji prewencji indywidualnej , ani wychowawczej w stosunku do tego oskarżonego . Ponadto oskarżony P. W. odpowiadał w warunkach wskazanych w art. 64 § 2 k.k. co miało wpływ na wymiar kary pozbawienia wolności. Należy zauważyć iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżonego P. W. do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw. Kara ta winna spełnić przede wszystkim wobec oskarżonego P. W. funkcję represyjną .

Natomiast orzeczona wobec oskarżonego M. A. (1) kara 2 lat pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec tego oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy. Sąd wymierzoną oskarżonemu M. A. (1) karę pozbawienia wolności zawiesił na okres próby 5 lat , ze względu na wyżej wskazane okoliczności łagodzące , uznając iż jest to okres wystarczający dla zrozumienia przez oskarżonego wagi popełnionego przez niego występku. Groźba wykonania kary w okresie próby ponadto spowoduje , iż oskarżony M. A. (1) będzie respektował porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte.

Natomiast orzeczona wobec oskarżonego M. A. (1) na podstawie art. 33 § 2 k.k. w pkt. 1 wyroku kara grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej i spełnia wobec tego oskarżonego również funkcję represyjną .

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. W. okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 listopada 2014 r. do dnia 17 lutego 2015 r..

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych (k. 186-187) pod poz. 1-18 i 20 przez ich zniszczenie .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonych M. A. (1) i P. W. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonych .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.